

WORD BEFORE

**THE RIGHT TO EDUCATION
IN THE DIGITAL SOCIETY**

Virgil ACHIHAI

Vice President, Evangelical Alliance of Romania

Human rights correspond to the fundamental needs of every human being.

The rights that every human being obtains by birth, as well as the rights of unborn beings, are inherent, in other words no one can ever be deprived of them under any circumstances. They belong to us because we are human beings and their Giver is God!

All people are equally entitled to all rights, regardless of gender, national or ethnic origin, colour, religion, spoken language, in the presence or absence of any disability.

All rights are interrelated, of equal importance and cannot be denied in favour of one another. No state or state authority may adopt measures that restrict human rights. Where such situations arise at national level, rights can be defended at international level.

Human rights are a protection for all, they provide guarantees before justice, protect religious freedom, ensure the protection of disadvantaged people, provide the human specificity for the implementation and development of democracy.

Every year on 10 December, International Human Rights Day is marked, since the *Universal Declaration of Human Rights* was signed on 10 December 1948. The Declaration contains civil, political, economic, procedural and social rights, and in this context the right to education is listed.

Article 14 of the *Charter of Fundamental Rights* of the European Union states:

„Everyone has the right to education and to have access to vocational training and further training. This right shall include the opportunity to receive free compulsory education.” This implies that no one can be denied the right to education, and that the State, in exercising the functions it

will assume in the field of education and teaching, will respect the right of parents to provide such education and teaching in accordance with their religious and philosophical convictions.

Also that compulsory education is a right of every child, through free access to an educational institution.

The aims of a child's education are:

- Development of personality, mental abilities and aptitudes to their full potential.
- Development of respect for fundamental human rights and freedoms.
- Development of respect for parents, for his cultural identity, his own language and values, national values, human civilization.
- Preparing the child to assume the responsibilities of life in a free society.
- Developing respect for the natural environment.

Today's fast-moving society has become an extremely dynamic environment in which each of us lives at a fast pace, with exceptional promise but also with unsettling prospects.

For a long time I believed that the Romanian education system is one that offers equal rights and opportunities to all those who benefit from it. But the pandemic came and many Romanians realized the system's inability to adapt to realities that we had not imagined would overwhelm us organizationally, managerially, emotionally. Many children and adolescents were already living in a digital culture that they no longer found in school.

This is because both the education system and most teachers have not kept up with all that the digital revolution has offered. Virtual games, discussion groups, mobile classrooms, online resources, digital portfolios have become necessary tools to be used in the educational process. But are they accessible to all, can they be used without a material base capable of accessing real-time information, data, communication protocols ?

Does a pupil from a rural background or from a large family have the same opportunities to be an active part of the age-specific educational process? During the pandemic, it was clear that there were big differences between Romanian children in terms of access to education. Not only were big differences observed between urban and rural environments with regard to so-called digital education, but also separately, in each of these environments, due to different financial possibilities.

The transition from blackboard, chalk, notebook, pen to tablet or laptop, was not accessible to all. And in this case can we still talk about equality of equal opportunities in the educational process? Has the transition from traditional to digital learning been, through the care of the state, a process that does not lead to great inequalities between the beneficiaries of the education system ?

While the availability of internet connectivity has solved many of the problems that hindered access to digital education, the purchase of digital equipment, access to apps and online learning platforms are realities that still create clear differences in the right to education. What would be the conditions under which education in the digital age could minimise the risks of limitation to education and thus enhance the right to education? The digitisation of society, including education, must be done in such a way that everyone has the same equal, subsidiary, inclusive conditions. We are now in a position to identify both the benefits of digitisation and its risks. We can already talk about a society based on analogue technologies being replaced by one based on digital technology. The analogue society is centred on narrative, story, events, history. The digital one reduces reality to a number, there is no more history, because it is an eternal present. When a new society starts, everything changes, rearranges, new hierarchies emerge, and the weakest are usually marginalised. Can these people still have indiscriminate access to education?

The transition and interaction in a digital society can cause many people to isolate themselves, to empty the content of their inner lives, their dreams, their hopes, in favour of living life as a function of search algorithms, identifying the purpose of life.

Homo Sapiens becomes Homo Connexus, which will certainly try to marginalize or even eliminate from society those who are less prepared for the great changes specific to the digital society. In my opinion the online census has clearly shown the great problems of adaptability of an entire generation to the demands of the digital age. When the weakest, least prepared can no longer find a place in the education system, how can they become active in the new society? Does he still have the right to argue his claims to support, understanding, help, from an algorithm-driven board or can he still find understanding from an AI device ?

If we want our children and grandchildren to be able to enjoy unrestricted access to education and equal rights to learn, we, today's adults, must master technology.

What will the new digital society look like?

How will people behave in the digital society?

Will we be able to talk about people and machines or just machine people? The seduction of total digitisation can have destructive effects on personal development and interpersonal relationships. Will we master the phenomenon of digitisation or will we become its slaves for decades? May the good Lord give wisdom to all those involved in the radical transformation of human society through digitization, so that we may enjoy further rest of soul, the joy of living among people, learning and being taught !

CUVÂNT ÎNAINTE

DREPTUL LA EDUCAȚIE ÎN SOCIETATEA DIGITALĂ

Virgil ACHIHAI

Vicepreședinte, Alianța Evanghelică din România

Drepturile omului corespund necesităților fundamentale ale oricărei ființe umane.

Drepturile pe care fiecare ființă umană le obține prin naștere, cât și drepturile ființelor nenăscute, sunt inerente, cu alte cuvinte nimeni nu poate fi lipsit vreodată, sub nicio formă, de ele. Ele ne aparțin deoarece suntem ființe umane, iar Dătătorul lor este Dumnezeu!

Toți oamenii sunt îndreptățiți în mod egal cu toate drepturile, fără deosebire de sex, origine națională sau etnică, culoarea pielii, religie, limbă vorbită, în prezența sau absența vreunei dizabilități.

Toate drepturile sunt legate între ele, au o importanță egală și nu pot fi negate unele în favoarea altora.

Niciun stat sau autoritate statală nu pot adopta măsuri restrictive față de drepturile omului. În cazul în care apar astfel de situații la nivel național, drepturile pot fi apărate la nivel internațional.

Drepturile omului reprezintă o protecție pentru toți, oferă garanții în fața justiției, protejează libertatea religioasă, asigură protecția persoanelor defavorizate, oferă specificul uman pentru implementarea și dezvoltarea democrației.

În fiecare an, la 10 decembrie, este marcată Ziua Internațională a Drepturilor Omului, deoarece în 10 decembrie 1948 s-a semnat Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Declarația conține drepturi civile, politice, economice, procedurale, sociale, iar în acest context este enumerat și dreptul la educație.

În Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, la articolul 14, se menționează:

„Orice persoană are dreptul la educație precum și la accesul la formare profesională și formare continuă. Acest drept include posibilitatea de a

urma gratuit învățământul obligatoriu.” Aceasta presupune că nimănui nu i se poate refuza dreptul la instruire, iar Statul, în exercitarea funcțiilor pe care și le va asuma în domeniul educației și al învățământului, va respecta dreptul părinților de a asigura această educație și învățământ, conform convingerilor lor religioase și filozofice.

De asemenea, că învățământul obligatoriu este un drept al fiecărui copil, prin accesul gratuit la o instituție de învățământ.

Scopurile educației copilului sunt:

- Dezvoltarea personalității, a capacităților mentale și aptitudinilor la potențial maxim.
- Dezvoltarea respectului pentru drepturile și libertățile fundamentale ale omului.
- Dezvoltarea respectului față de părinți, față de identitatea lui culturală, limba proprie și valorile sale, valorile naționale, ale civilizației umane.
- Pregătirea copilului pentru a-și asuma responsabilitățile vieții într-o societate liberă.
- Dezvoltarea respectului față de mediul natural.

Societatea în care suntem astăzi, aflată într-o continuă mișcare, a devenit un mediu extrem de dinamic, în care fiecare dintre noi trăiește într-un ritm alert, cu promisiuni excepționale, dar și perspective neliniștitoare.

Multă vreme am crezut că sistemul educațional românesc este unul care oferă tuturor acelora care beneficiază de el, drepturi și oportunități egale fiecăruia. Dar a venit pandemia și mulți români au realizat incapacitatea de adaptabilitate a sistemului la realități despre care nu ne-am închipuit că ne vor copleși organizatoric, managerial, emoțional. foarte mulți copii și adolescenți trăiau deja într-o cultura digitală pe care nu au mai regăsit-o în școală.

Aceasta deoarece atât sistemul educațional cât și majoritatea învățătorilor și profesorilor, nu au ținut pasul cu tot ceea ce a oferit revoluția digitală. Jocuri virtuale, grupuri de discuții, clase mobile, resurse online, portofolii digitale au devenit instrumente necesare a fi folosite în procesul educațional. Dar sunt ele accesibile tuturor, pot fi ele folosite fără a dispune de o bază materială capabilă să acceseze în timp real informații, date, protocoale de comunicare?

Un elev din mediul rural sau dintr-o familie numeroasă, are aceleași posibilități de a fi parte activă în procesul educațional specific vârstei? În

timpul pandemiei s-au putut observa clar marile diferențe dintre copiii României, cu privire la accesul în procesul educațional. Nu doar că au fost observate mare diferențe între mediul urban - rural cu privire la educația așa zis digitală, cât și separat, în fiecare dintre aceste medii, datorită posibilităților financiare diferite. Trecerea de la tablă, cretă, caiet, pix la tabletă sau laptop, nu a fost accesibilă tuturor. Iar în acest caz se mai poate vorbi despre egalitatea de a avea aceleași posibilități în procesul educațional? Trecerea de la învățarea tradițională la cea digitală poate a fost, prin grija statului, un proces care să nu aducă mari nedreptăți între beneficiarii sistemului de învățământ?

Dacă în privința disponibilității legăturii la internet s-au rezolvat multe dintre problemele care împiedicau accesul la educația digitală, achiziționarea de echipamente digitale, accesul la aplicații și platforme de învățare online sunt realități care încă generează diferențe clare cu privire la dreptul la educație. Care ar fi condițiile în care educația în era digitală ar putea minimiza riscurile limității la educație și astfel s-ar grav dreptul la educație? Digitalizarea societății, inclusiv a educației, trebuie făcută în așa fel încât oricine să aibă aceleași condiții egale, subsidiare, inclusive. Suntem acum în situația de a identifica atât beneficiile digitalizării cât și riscurile ei. Deja putem vorbi despre o societate bazată pe tehnologii analogice care este înlocuită de una bazată pe tehnologie digitală. Societatea analogică este centrată pe narațiune, poveste, evenimente, istorie. Cea digitală reduce realitatea la un număr, nu mai există istorie, deoarece este un etern prezent. Când începe o nouă societate, totul se schimbă, rearanjează, apar noi ierarhii, iar cei mai slabi, de obicei sunt marginalizați. Acești oameni mai pot avea acces nediscriminatoriu la educație? Trecerea și interacțiunea într-o societate digitală poate cauza izolarea în sine a multor oameni, golirea de conținut a trăirilor interioare, visurilor, speranțelor, în favoarea trăirii vieții funcția de algoritmi de căutare, identificare a țelului vieții.

Homo Sapiens devine *Homo Connexus*, care cu siguranță va încerca să marginalizeze sau chiar să elimine din societate pe cei mai puțin pregătiți pentru marile schimbări specifice societății digitale. În opinia mea Recensământul on line a arătat clar mari probleme de adaptabilitate a unei întregi generații, la cerințelor erei digitale. Când cel mai slab, puțin pregătit nu își mai găsește loc în sistemul educațional, cum mai poate el deveni activ în noua societate? Mai are dreptul să își susțină solicitările la sprijin,

înțelegere, ajutor, de la o comisie care lucrează pe bază de algoritmi sau mai poate găsi înțelegere la un dispozitiv cu AI?

Dacă ne dorim pentru copiii și nepoții noștri ca să se poată bucura de acces neîngrădit la educație și egalitate în dreptul de a învăța, trebuie ca noi, adulții de astăzi, să stăpânim asupra tehnologiei.

Cum va arăta noua societate digitală?

Cum se vor comporta oamenii din societatea digitală?

Vom putea vorbi despre oameni și mașini sau doar despre oamenii mașini? Seducția digitalizării totale poate avea efecte distrugătoare asupra dezvoltării personale și a relațiilor interpersonale. Vom stăpâni fenomenul digitalizării sau vom devenii sclavii lui? Bunul Dumnezeu să dea înțelepciune tuturor celor implicați în transformarea radicală a societății umane prin digitalizare, astfel încât să ne putem bucura pe mai departe de odihnă sufletească, bucuria de a trăi printre oameni, de a învăța și a ne lăsa învățați!